



TEATRE CINEMA LITERATURA OPINIÓ

Ja som

25,546

Entrades populars



Roberto Zucco



Paisaje sin Casas



Silvia Pérez Cruz + Julio Manrique



L'Habitació Blava



Història Catalana



Simona



Carta al Sr. Artur Mas



Adreça Desconeguda



Petit príncep



Litus

08/05/2013

Barcelona



BARCELONA
(a la Sala Gran del TNC)

Una cosa rodona és la que no te angles, en la que res no fa defecte i per això d'una obra és diu que és rodona quan està

molt ben acabada. "Barcelona", la peça teatral de Pere Riera que he vist avui al TNC m'atreveixo a classificar-la de rodona, un drama potent situat en temps de guerra que permet descansar de tan en tant amb tocs de comèdia molt divertits.

L'acció es desenvolupa en un sol dia, un dia d'aquell març del 38 en que l'aviació feixista de Mussolini es va entrenar de cara a la propera guerra mundial llençant tones de bombes damunt la ciutat.

L'obra: els Vila són una família benestant de la part alta de la ciutat. El pare va morir quan una banda d'anarquistes i incontrolats van calar foc a l'empresa. A la casa hi viuen la Núria (la viuda), el sogre i els dos fills, un noi —que avui fa divuit anys— i una noia que ja te promès, a més de la Nati, la minyona que ja forma part de la família. I a mig mati es presenta l'Elena, l'amiga inseparable de la Núria, la companya de somnis llibertaris que fa quatre anys va marxar a França a fer d'actriu. De seguida es nota que entre les dues dones hi ha un problema greu que no s'ha resolt i que l'espectador haurà d'anar descobrint...

Quan s'aixeca el teló ja ens sorprèn una escenografia magnífica —signada per Sebastià Brosa— representant el saló modernista de la casa, amb un bon piano de cua, una escalinata i una vidriera que dona al jardí, que ens situa perfectament en el nivell de la família. Bona il·luminació i vestuari complementen l'ambient.

L'obra és coral i cada personatge te una història pròpia. Un càsting magnífic ha sabut adjudicar cada paper a l'actor ideal: Miriam Iscla, Emma Vilarsau, Jordi Banacolocha, Anna Moliner, Pep Planas, Pepa López, Carlos Cuevas i Joan Carreras —els dic tots perquè no sabia quin triar— han estat fenomenals, molt ben dirigits pel mateix Riera. Es nota que hi ha bona química entre els actors, i tot i haver-hi escenes molt fortes i fins i tot arriscades, res grinyola. És de les peces que jo classifico com les que no s'acaben al baixar el teló.

La Sala Gran a la meitat, ja que era una prèvia i s'hi accedia per invitació. Hem aplaudit amb ganes fins que el regidor ha decidit no aixecar més el teló. Entre els assistents només he sentit comentaris elogiosos. A la sortida un grup hem estat parlant amb el Pere Riera que estava molt satisfet i —m'ha semblat— fins i tot una mica emocionat. D'aquest noi en sentirem a parlar.

Publicat per Josep M. Ribaudi a 2.43
Etiquetes de comentaris: Barcelona, Pere Riera, TNC

2 comentaris:

Segueix-me per mail

Cercar en aquest bloc



Josep M. Ribaudi

Vaig néixer el 1940, vaig estudiar poc, em vaig posar a treballar molt jove i em vaig jubilar aviat, molt aviat. M'he posat a estudiar de gran, principalment idiomes i música. La meua família ha progressat x3. Una dona, tres fills, nou nets. De teatre faig la crítica de tot el que veig. De literatura només ressenyo el que més m'ha agradat i en quant a opinió dic el que em sembla, que és el que penso.

[Visualitza el meu perfil complet](#)